

Živé vyprávění Ernesta Fandlera

„Je později než si myslíte“

„Pravda je podivuhodnější než fikce“

**Ta útlá knížka životního příběhu bratra Ernesta Fandlera je
vytištěna se souhlasem jeho manželky.**

(upraveno L.Z. 2007)

Velikost:

Touha po velikosti je nebezpečná věc.
Udělalala vyvrhele z mnoha lidí, kterým Bůh bohatě požehnal.
Člověk nemá být žádostiví toho, aby byl větší nebo menší než je Bohu
libo.

A ještě něco k tomu, on se nemá vůbec starat o to jak je veliký nebo
malý, nýbrž o to jak je věrný.

Kapitola 1. Mládí

Mnohokrát jsem byl požádán o sepsání svého životního příběhu, neboť jsem procházel skrze mnohé a obtížné okolnosti. Konečně když jsem jednou letěl na Atlantickým oceánem a uvažoval jsem o své minulosti rozhodl jsem se to učinit.

Narodil jsem se ve Švýcarsku ve velice chudé rodině jakožto čtvrté dítě v rodině kde bylo sedm chlapců a tři děvčata. Když mi bylo dvanáct opustil jsem domov a pomohl živit rodinu. Vzpomínám si, jak jsem v této době chodíval sám do lesa a uvažoval jsem zda to jediný způsob skýtající obživu. Mé srdce lkálo po nějaké naději lepšího živobytí- i kdyby se to mělo uskutečnit za milión let. A díky Bohu za to, že jsem našel lepší život a nyní mám příležitost o tom napsat. Pomáhal jsem živit svou rodinu po mnoho let, ale nemohl jsem se v tom dopátrat nějaké budoucnosti. Cítil jsem, že musím jít někam, kde za svou práci dostanu více. Zkoumal jsem a rozhodl jsem se, Kalifornie byla pro mne zaslíbenou zemí.

Můj strýček Eisenhut mi půjčil peníze na zakoupení lodního a vlakového lístku a brzy jsem byl na cestě do Kalifornie. Na ostrovu Ellis, který byl kontrolním stanovištěm pro cizince přijíždějící do Spojených států mi bylo řečeno, že jelikož jsem přijel tělesně nemocen a můj peněžní obnos byl menší, než se požadovalo od imigrantů, kteří se sem hodlají usadit, musím se vrátit do Švýcarska. Byl jsem umístěn mezi početnou skupinu tmavých imigrantů a byl jsem zmaten, neboť všichni oni plakali. Když jsem se zeptal proč, bylo mi řečeno, že nám všem nebude povolen vjezd do Spojených států a budeme se muset vrátit do svých původních

domovů. Následující ráno jsem byl požádán, abych se spolu s tlumočnickem postavil před soudce. „Co hodláš dělat v Kalifornii?“ se zeptal. „Chci být farmářem,“ odvětil jsem. Soudce se tedy zeptal: „Co budeš dělat s penězi?“ Chci si zde zakoupit zemědělskou usedlost, řekl jsem. Ale ve svém srdci jsem měl v úmyslu zakoupit usedlost ve Švýcarsku. Každopádně jsem musel odpovědět správně, neboť tlumočnick mi sdělil: „Můžeš pokračovat v cestě do Kalifornie.“ Měl jsem tedy soudcův příslib k pokračování v cestě do Kalifornie. Když jsem přistál v Kalifornii dostal jsem práci dojiče 30 krav ručně dvakrát denně. Šetřil jsem každou penci, abych se mohl vrátit do Kalifornie a zakoupit si hospodářství. Začal jsem vydělávat i v akciové společnosti. Po uplynutí něco málo přes dva roky nastřádal jsem několik tisíc dolarů. Potom přišel úpadek této společnosti. Mnozí lidé přišli o všechny úspora mezi nimi jsem byl i já. Noviny byly plné zpráv o sebevraždách, sám jsem nevěděl co dělat – přišel jsem o celé jmění a rovněž zaměstnání. Nebyl jsem s to vůbec rozumně uvažovat. Měl jsem malou kýlu a myslel jsem si, že by bylo správné se podrobit operaci. Když jsem přišel do nemocnice dal jsem jim právo dělat na mém těle pokusy – uvažoval jsem, že i v případě neúspěchu o nic nepřijdu. Pravidelně jsem posílal domů peníze a tak jsem poslal svých posledních dvacet dolarů domů a krátce před vánocemi roku 1929 jsem se zapsal v městské nemocnici v San Francisko. Zeptali se mne, koho mají uvědomit pro případ, kdyby se mi něco stálo. Řekl jsem: „Nikoho.“ Onoho večera jsem na posteli vedle mne potkal Švýcara, jednoho z mých krajanů. On měl nevléčitelnou nemoc a neměl peníze, obdobně jako já. Když jsme spolu hovořili přišle do pokoje sestřička s poznámkou a řekla, že můj přítel musí být převezen do pokoje 335. Brzy na to přišli a odvezli jej pryč. „Dobrá, odcházím rád. Už se více neuvídíme.“ A vskutku bylo tak. Můj přítel věděl, že jestliže je někdo převezen do pokoje 335, že to je jeho konec, že není žádná nebo jen malá naděj, že se odsud vrátí naživu. Na druhý den ráno, jelikož jsem se upsal na pokusné účely, pět studentů lékařství mne připoutalo a převezlo na vozíku na operační sál. Jeden student mi dal injekci do páteře. Dohlížející lékař jej pokáral za to, že to udělal špatně a přišel další student a dal mi další injekci. Bylo to zřejmě příliš moc, neboť jsem úplně oslepl. Potom provedli operaci a připadalo jim, že to byla zdařilá práce. Potom pokračovali v pokusech a otevřeli můj bok. Náhle zpozorovali, že něco není v pořádku-snad můj zrak. Řekli: „Rychle jej zašijte!“ Když mne zašili, řekli: „Co s ním budeme dělat.“ Jeden z nich měl skvělý nápad. Dal návrh: „Vezměte jej do pokoje 335!“ Věděli, že mne nemohou propustit z nemocnice

slepého, chystali se mne poslat do pokoje 335. Další z těchto studentů lékařství nebyl spokojen s tímto nápadem. Vzdálil se a přivedl jistého muže. Lékař se zeptal: „Vidíš toho člověka?“ „Ano,“ odvětil jsem i když jsem nebyl s to vidět ani světlo. „To je ten, který mne vezl na vozíku,“ řekl jsem. Později jsem se udivoval tomu, co mne přimělo říci táto správná slova, ale nyní, po mnoho neobvyklých zkušenostech to už vím. Později se můj zrak vrátil k normálu a až do jara mne vozili z místa na místo. A v máji, poté co jsem opustil nemocnici jsem požádal některé přátele, aby se mnou jeli na Aljašku věnovat se zlatokopectví. Jeden z nich nás varoval: „Když vás nedopadnou Indiáni tak medvědi jistě!“ Krátce potom jsem o vlas unikl smrti, kdy na mne zaútočil veliký jelen. Půl hodiny jsme sváděli boj na život a smrt! Srazil mne svými ostrými kopyty na zem a pokoušel se o rozpárání mého břicha svými rohy. Neměl jsem jiné východisko než se uchopit jeho ostrých rohu zatím co mne vláčel po bojišti. Byli jsme už oba vyčerpaní, když se mi nakonec podařilo utéci. Měl jsem na prodej staré auto značky Essex. Za získané peníze se mi podařilo dostat na Aljašku až do Juneau. Byl jsem zruinován a tak po několik dnů jsem žil v opuštěném domě a spal na podlaze. Potom se mi podařilo šťastnou náhodou dostat na chvíli práci. Za vydělané peníze jsem se dostal do Fairbanks. Ve Fairbanks jsem se seznámil se starým zlatokopem, který měl sedm psů a sáně a zásoby potravin na jeden rok. Počátkem jara jsme s ním a jeho smečkou vyrazili do divočiny. Asi po týdenním putování jsme dorazili do jeho srubu. Nejdříve jsme museli začít lovit, abychom měli maso pro nás a naše psy. Co se týče masa byli jsme odkázáni pouze na zvěřinu. Potom jsme začali kopat zlato. Kopali jsme jámu až do hloubky 25 metrů, dokud jsme se nedostali na skálu. Potom jsme začali kopat tunel 50 metrů dlouhý na každou stranu. Používali jsme rumpál, lano a kbelík k vytahování šterku. Ale předtím než jsme byli s to cokoliv učinit, museli jsme šterk roztavit. Zlatokopectví byla namáhavá a nebezpečná práce, obzvláště pro ty nezkušené. Jednou roztálo najednou příliš moc šterku a uvolnilo se nade mnou. Byl jsem v tunelu pochován, v hloubce 25 metrů. Můj partner mi nebyl s to pomoci, neboť jsme museli spouštět jeden druhého po laně, aby se dostal do toho tunelu. Nějak se mi podařilo vykopat z toho uvěznění. Myslel jsem si, že to znamenalo můj konec.

Kapitola II. Aljašská divočina.

Na podzim, po mnoha dnech přehazování lopatou a praní šterku a hlíny v rýžovacím žlabu při hledání zlata jsme zjistili, že jsme vydělali pouze po třiceti dolarech na osobu. Rozhodli jsme se, že půjdeme dva dny cesty do horské oblasti a pokusíme se ustřelit nějakou horskou ovci. Všechno se zde prodávalo velice draze a nám byly zapotřebí peníze, abychom si mohli pořídit zásoby potravin na další rok. Tam kde jsme se zdržovali se nacházel malý srub, který asi postavil nějaký zlatokop v období zlaté horečky.

Když jsme tam onoho jitra dorazili opustil jsem srub a zastřelil jsem horskou ovci, vložil jsem ji na ramena a šel zpět. Brzy jsem shledal, že jsem ztracený. Shodil jsem ovci na zem. Zřejmě jsem po nějakou dobu šel špatným směrem. Všude kolem mne byly hory pokryté sněhem a všechny mi připadaly stejné. Byl pozdní podzim a tři hodiny odpoledne a už se stmívalo. Teplota byla asi 35 pod nulou. Musel jsem se dostat do údolí, kde rostl les a nebyl tak silný vítr. Celé odpoledne a celou dlouhou noc jsem byl v pohybu, abych nezmrzl. Uvědomoval jsem si každým směrem, kterým bych se ubíral se nacházím vzdálen na stovky mil od civilizace - byl jsem v beznadějně situaci - byla zde jenom ta malá chatrč, ale najít ji se rovnalo nalezení jehly ve stohu sena. Připadalo mi to tak příjemné lehnout si do toho hlubokého měkkého sněhu po čtyřadvacet hodin trávající chůzi a neustalého pohybu. Byl jsem hladov a unaven. Bylo by to tak snadné si usnout a nikdy víc se neprobudit, ale já šel kupředu a v pět hodin ráno jsem stal v prahu chatrče. Můj

partner byl překvapen, když mne spatřil. Řekl mi že vystřelil do vzduchu všechnu svou municí, aby mi pomohl najít cestu do chatrče, ale já jsem neslyšel ani jediný výstřel - musel jsem se nacházet příliš daleko.

Bible praví, že když jsme byli ještě hříšní Bůh nás miloval. Musela zde být znovu přítomná nějaká nadpřirozená ruka, která mi pomohla a přivedla z tmy do chatrče. Porozuměl jsem, že ještě nepřišel čas mé smrti. Veliká ekonomická krize se prohlubovala, a když jsem se dostal do města nebyla tam žádná práce a tak jsem se rozhodl, že znovu půjdu s tím starým zlatokopem. Po nějakou dobu rtuť poklesla k minus 50 stupňům; když se potom trochu oteplilo vyrazili jsme znovu do divočiny. Koncem léta jsem zjistil, že jsme nevydělali o nic více než před rokem. Řekl jsem svému partneru, že nemohu zde promarnit svůj život. Řekl jsem: „Jdu do města.“ On řekl: „Musíš počkat do zimy, dokud všechno nezamrzne – nikdo nemůže nyní cestovat.“ Byl jsem rozhodnut jít. Vzal jsem si něco k jídlu a pušku a šel. Provázala mne hejna komárů. Během cesty jsem přišel na místo, kde celý povrch země mi připadal v pohybu. Byl to pohyblivý písek! Lidé mi tam říkali, že jistý muž s koněm tam přišli o život. Nořil jsem se víc a víc do toho písčitého blata. Nakonec jsem nebyl s to vytáhnout z toho blata nohy. Měl jsem štěstí, že jsem měl boty. Když jsem ležel na zádech vytáhl jsem nohy z bot a začal se plížit dozadu. Konečně jsem se vyprostil, sic celý promáčený a navíc jsem přišel o boty. A tak jsem kráčel bosý v horách po celých zbývajících 160 kilometrech.

Od této doby se moje situace začala zlepšovat. Jistý farmář mě zaměstnal na jeden týden ale potom se rozhodl, že si mne ponechá natrvalo a tak během následujících dvou let jsem byl s to znovu něco ušetřit. Znovu jsem byl schopen pomoci svým lidem ve Švýcarsku. A byl jsem znovu ve Fairbanks. Fairbanks bylo tehdy na pomezí civilizace a žilo hazardními hry. Samozřejmě, nebyl jsem s to tomu odolat, ale brzy jsem zjistil, že sedím na nesprávném konci stolu. Šel jsem tedy do banky a vzal jsem půjčku na koupi herny. Sjednal jsem si zákazníky, kteří mi přinášeli peníze místo já jim. Později jsem postavil koupaliště s ohřevem vody, které bylo v provozu v letním období. Abych měl co dělat i v zimě zakoupil jsem si nákladní auto a udělal několik cest každou zimu a přepravoval jsem maso Alcanskou dálnicí z Edmontonu a dokonce ze Spojených států. Začal jsem se cítit dobře! Každopádně jsem byl na cestě, která mi slibovala dobrý výdělek. Ale naše plány nejsou vždy Boží plány. Matouš 16, 26 praví „*Nebo co jest platno člověku, by pak všechnen svět získal a své duši uškodil?*“

Kapitola III. Počátek zázraků.

Kvůli Božímu milosrdenství a milosti začal pro mne nový život. Během následující cesty do Edmontonu jsem spatřil v Grand Praire veliký plakát oznamující shromáždění, na kterém stalo: „Slepí vidí, hluchí slyší a němí chodí.“ Moje zvědavost byla podnícena ale jako obvykle jsem nechtěl marnit čas na nic, co nepřinese peníze. Avšak po příjezdu do Edmontonu jsem jaksi nemohl zapomenout na ten znak. Měl jsem pocit, že mne něco nutí se k tomu vrátit a tak jsem vsedl do letadla letěl jsem těch 400 mil zpět.

Navštívil jsem toto shromáždění a spatřil jsem úplně slepou ženu, jak obdržela zrak. Viděl jsem rovněž vozíčkáře, kteří povstali. V tomto shromáždění byli uzdraveni mnozí lidé z různých nemocí. Ale co mne nejvíce upoutalo, byl ten pokorný muž, který vedl shromáždění a mohl lidem v obecnstvu říci jejich jména, adresy a tajnosti jejich srdcí. Samozřejmě, Bible praví, že Slovo Boží je ostřejší než meč na obě strany ostrý a zpytuje lidská srdce. V této době jsem o tom nevěděl a proto jsem byl trochu podezřívavý k tomu muži, který se modlil za nemocné. A tak onoho večera jsem řekl dvěma Indiánům, které jsem potkal, aby přišli do shromáždění na druhý večer. Chtěl jsem si něco ověřit. Navrhl jsem těmto Indiánům, že uhradím jejich výdaje. Následujícího dne

přišli a šli rovnou na pódium. William Branham, ten evangelista, se s nimi pozdravil a řekl jim, co měli na srdci, jaké měli nemoci - TBC a srdeční nemoc. Tito dva chlapíci si byli vědomi, že zde je přítomen ještě někdo jiný kromě toho malého muže. William Branham řekl: „Jste mi cizí. Neznám vás, ale zde je přítomen někdo kdo vás zná.“ Oba začali na to slzet. Když opouštěli pódium on je znovu oslovil a řekl: „Víte proč jste zde? Obrátil se a podíval se rovnou na mně a řekl: „Ten malý muž zde vám včera podal ruku.“ Potom jim opakoval přesně to co jsem jim tehdy řekl. TO zapůsobilo! Běžel jsem do svého hotelového pokoje a hořce plakal. Prosil jsem Pána za prominutí moji nevíry a všech mých hříchů. Řekl jsem: „Vím, že jsi Bohem a že dnes žiješ a znáš každou osobu.“ Žalm 139. praví: „Hospodine, ty jsi mne zkusil a seznal. Ty znáš každé sednutí mé i povstání mé. Rozumíš smýšlení mému zdaleka. Když jsem povstal ze svých kolen věděl jsem, že mé hříchy jsou ty tam. I ty se o tom přesvědčíš, jestliže dáš Bohu příležitost. Byla tam taková blažená přítomnost. Řekl jsem Pánu: „Nyní se tě chci na něco zeptat.“ Lidé říkají: „Bděj a modli se stále, abys byl připraven na příchod Páně – a pro mne to není jednoduchá záležitost.“ Uslyšel jsem vnitřní hlas: „Vezmi Bibli.“ Řekl jsem: „Nemám Bibli.“

Hlas řekl: „Ano, máš ji v šuplíku. Otevři jej.“ A opravdu, byla tam Bible. Otevřel jsem ji a tam stálo: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne spasen bude. A vejde i vyjde a pastvu nalezne.“

Pán mi chtěl ukázat, že v té chvíli, kdy mé jméno bylo zapsáno v knize života mohu pracovat, spát, modlit se když on přijde a, jelikož jsem vešel skrze něj, dveře, nemusím se o nic starat.

A potom, aby mne ujistil v tom, že to nebyla čirá náhoda, ten hlas řekl: „Nezapomeň na to, Johne,“ a ukázal mi dvě vztažené ruce s deseti prsty. Nepochopil jsem to, dokud nepromluvil ke mně a neukázal to do trojice. Pak jsem věděl, že tato slova jsou k nalezení v evangelium Jana, desáté kapitole, devátém verši. Odhaloval jsem, že Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.

Poučil jsem se rovněž, že on nad námi bdí - ať si to uvědomujeme nebo nikoliv. Následujícího dne, zatím co jsem krácel do motelu, zaútočily na mne dva veliké vzteklé psy. Polekal jsem se k smrti. Měl jsem pocit, že mne rozsápají na kusy. Když se ke mně přiblížily řekl jsem jim: „Lehněte si.“ Ten větší pes si okamžitě lehl a hleděl na mne tak pokořeně, že mi jej bylo líto. Ten druhý pes zaštěkal a běžel se vši silou pryč. Pomyslel jsem si, že to co se nyní stalo je trochu podivné. Rozhodl jsem se, že se lépe vrátím do motelu a počkám tam až do večerní bohoslužby. Potom se to opakovalo. Musel jsem to jen vyslovit a stalo se. Byl jsem v hořejším podlaží a hleděl jsem z okna. Na dvorku jsem spatřil muže, který stavěl žebřík o ukazatel na rozcestí a chystal se sundat ten znak dolu. Ale z nějakého důvodu se mu to nechtělo povést. Zastavil se, pohleděl nahoru a dolu a připadal mi tam směšně a nemohl být hotov s touto prací. Potom na dosti dlouho se začal kolem něj točit. Pokaždé když se podíval mým směrem jsem couvl, aby mne nespatriil. Smál jsem se, bylo to zábavné. Ale najednou když se díval opačným směrem obrátil se rychle a uviděl, že jej pozorují. Potom jsem řekl - on mne samozřejmě neslyšel - „jdi a pokračuj v práci,“ a povedlo se mu to. Všechny tyto věci mi měly ukázat, že křesťané budou mít moc zvítězit, když přijdou v budoucnu nebezpečné časy a obtížné situace.

Byl to obdivuhodný týden. Od prvního dne když jsem přijal Ježíše Krista jakožto svého spasitele stálo se vše co jsem vyřkl, dokonce to, co jsem jen pomyslel. Ve svém úmyslu jsem neměl více pochybnosti o tom, že Bůh je skutečný! Když jsem se chystal k návratu do Edmontonu, na místo kde jsem parkoval se svým nákladákem, vzal jsem si taxi na letiště. Se řidičem seděli v něm tři další muži; byli v báječné náladě a proklínali a oplzle mluvili. Seděl jsem nepovšimnut na zadním sedadle v rohu. Pomyslel jsem si: „Pane, copak musím takovým věcem naslouchat po dobu následující půl hodiny?“ A ten muž, který zrovna mluvil nebyl s to ukončit svou větu a nikdo z přítomných neřekl po dobu následující půl hodiny, která byla zapotřebí k tomu, abychom dorazili na letiště, ani slovo. V taxi zavládlo opravdové ticho. Nu, na tom by nemuselo být nic zvláštního nebo obdivuhodného, neboť Ježíš řekl: „Předtím než poprosíte, odpovím.“ A Bible zaslíbila: „Větší je ten, který je ve vás, než ten který je na světě.“ Když se blížil konec toho velikého probuzeneckého tažení s Williamem Branhamem v Kanadě, vnucovala se mi myšlenka, že bych se měl s ním sejít. Pomyslel jsem si: „Jsem obyčejný řidič nákladáku a on je věhlasný evangelista;

nevidím důvod proč,“ a tak jsem nevěnoval další pozornost tomuto vnuknutí. Konečně jsem se rozhodl zkontaktovat se s tímto evangelistou, šel jsem do hotelu s tím, že budu telefonovat pastoru, aby mi dal adresu Williama Branhama. Už jsem stál u telefonu a stále jsem váhal. Stál jsem tam dlouhou dobu a rozhodl jsem nakonec, že nebudu volat. Ale měl jsem dojem, že ten telefon se ke mně plíží a celý se chvěje a otáčí. Abych mohl telefonovat, bylo zapotřebí pěti cent a ten najednou vypadl sám z přístroje, kde se vracejí peníze. Rozhlídl jsem se kolem sebe a chtěl jsem se ujistit, zda není přítomen nějaký svědek této události, nebo jsem byl přítomen sám. Seděl tam na gauči starší muž. Jeho oči a ústa byla doširoka otevřena – on to rovněž zpozoroval. Byl jsem tím ohromen! Stálo se to v následující vteřině, kdy jsem se rozhodl nevolat. Potom promluvil jasný a zřetelný hlas: „Proč váháš; kvůli čemu jsem ti dal ten peníz?“ Řekl jsem: „Ó, aj!“ Potom jsem za sebou uslyšel bouchnutí. Ten muž se zřítíl na podlahu následkem toho, že upadl do bezvědomí. Byla taková obzvláštní přítomnost! Řeknu vám, že potom jsem poslechl! Víím, že to může vypadat přitažené za vlasy, ale v Bibli (Matouš 17:27) vidíme, jak Ježíš musel učinit minci a vložit do úst rybě, kterou ulovil Petr, aby mohl zaplatit daň. Tedy, minci, kterou On mi dal, jsem použil pro účel toho hovoru, díky kterému jsem předpokládal dostanu adresu Williama Branhama. To vše mělo ovšem svůj účel. Bůh věděl, co koná. Po celý týden jsem měl pocit, jako bych se nacházel v nebeských místech, ale musel jsem se vrátit zpět na zem a jít do práce. Zakoupil jsem další nákladní auto a s dalším řidičem jsem podnikl mnoho cest ze států a rovněž z Edmontonu do Fairbanks. Potom jsem zakoupil pozemek a chystal se postavit motel s patnácti buňkami spolu s třemi dalšími partnery a byl jsem rozhodnut, že zbohatnu. Bible praví: „Nemějte jiné bohy přede mnou.“ Peníze samy o sobě nejsou špatné, ale láska k penězům. V té době, když jsem se pustil do toho projekt, který zaujal léta mého života, jsem znovu přišel o veškeré peníze. Po tomto riskantním podniku jsem našel práci ve slévárně. Musel jsem těžce pracovat. Nyní jsem v důchodu a mám malé hospodářství poblíž Wisconsin, abych měl nějaký pohyb. Jsem tím naprosto spokojen. Bible praví, že Bůh se postará o všechny naše potřeby - nikoliv o všechny naše touhy. A vskutku jsem jedním z nejbohatších lidí na celém světě, neboť můj nebeský Otec je vlastníkem všeho a jeho děti jsou jeho dědici! On vlastní dobytek na tisících pahorků a všechno jiné mu rovněž patří. Můj duchovní život a zkušenosti se začaly, když jsem se poprvé setkal se svou manželkou na západním pobřeží, poté co jsem strávil 13 let na Aljašce. Ellen se mne zeptala: „Do které církve patříš?“ Řekl jsem: „Žádné, nebyl jsem na Bohoslužbě 20 let.“ Odvětila: „Já jsem letniční.“

Nechtěl jsem ukázat svou neuvědomělost, tak jsem se později zeptal jistého kamaráda co to vlastně je letniční. Oni se tomu začali smát a jeden z nich řekl: „Ó, tito lidé stojí na rohu ulice a kážou, nechodí do divadla a nočních klubů.“ Pomyslel jsem si: „Nu, to je celkem správné. V tom případě mi manželka nebude utrácet peníze na tyto věci. A pokud se jedná o církev, tak se ji to pokusím rozmluvit.“ Pokaždé, když se otevřela modlitebna, byl jsem přítomen. Cítil jsem, že se musím přesvědčit, co ji budu rozmlouvat. Ale tito lidé byli přátelští a plní radosti. Měl jsem dobrý dojem, když jsem je slyšel zpívat písně a hrát tak hezkou hudbu a písničky. Přicházel jsem, tam hledat chyby a nemohl jsem je najít.

A tak jsme se poprali a ihned po svatbě jsem jel do Fairbanks se svou novopečenou nevěstou. A potom začaly potíže. Můj starý kamarád, se kterým jsem chodíval do herny a pil brzy zjistil, že chodím do letniční církve ve Fairbanksu. Posmíval se mi a tropil si žerty, ptal se: „Tak ty chodíš k těm holly-rollerům?“ Řekl jsem: „Ne tak docela. Beru tam pouze svou manželku.“ A tak pokaždé, když se lidé rozešli musel jsem bedlivě pozorovat, že tam není někdo z mých kamarádů. A pokaždé, když jsem vycházel z herny nebo baru byl jsem v nebezpečí, že narazím na nějaké lidi z sboru. Ale sláva Bohu, že Bible se znovu osvědčila! Ve skutcích 1, 8 stojí psáno: „Ale přijměte moc Ducha svatého přicházejícího na vás.“ To znamenalo, že mám přijmout sílu ke svědectví. Bible praví, že jestliže jste hladoví a žízniví po Bohu, On vás naplní. Tedy, během toho týdne, co jsem navštěvoval bohoslužby Williama Branhama byl jsem pokřtěn Duchem svatým a ohněm! A už jsem se více nestyděl za evangelium – byl jsem na ní hrdý!

Nové zaměstnání způsobilo, že jsem cestoval po celých Spojených státech: to mi dalo mnohou příležitost promluvit o Ježíši Kristu s jinými lidmi. A dělal jsem to, čím se štítí mnozí lidé – bral jsem s sebou všechny stopaře – dokud jsem neměl plné auto.

Jednou v noci jsem jel neobydlenou krajinou v Dakotě s plným autem stopařů a vyprávěl jsem jim jak skutečný je Bůh a ve všelikém soužení pomocí vždycky hotovou. Sotva jsem to řekl a vozidlo začalo stahovat na pravou stranu. Kolo bylo bez vzduchu. Bylo po půlnoci. Na hony nebylo nikdy čerpací stanice a neměl jsem náhradní kolo. Vyhrabali jsme se z auta. Viděl jsem, že auto má defekt. Slyšeli jsme, jak vzduch uniká z pneumatiky. Řekl jsem si v srdci: „Pane, stalo se to v nevhodnou dobu. Zrovna jsem řekl těmto lidem, že Písmo praví v Žalmu 46,1, že „Bůh je pomoc vždycky hotova ve všelikém soužení.““ Potom mi něco řeklo: „Sedni do auta a pokračuj v jízdě.“ Pomyslel jsem si: „K čemu to prospěje – že se dostanu o pouhých 50 metrů dál?“ Poslechl jsem každopádně ten tichý hlas. Řekl jsem chlapcům, aby nastoupili do auta. Vyrazili jsme. Jaké to bylo překvapení! Bůh zacelil pneumatiku! Vložil do ní vzduch a my jsme pokračovali v cestě. To nezpůsobila moje víra – neměl jsem žádnou víru pro takovou situaci-to byl Bůh, který obhájil své Slovo! Jeho Slovo je pravda a život. Když praví: „Kdo věří ve mne neumře navěky, ale bude mít život věčný,“ tak to působí. Řeknu vám, bylo to snadné promluvit o pánu s těmito lidmi po takové zkušenosti. Nenamítali nic proti tomu, že jsem oslavoval Pána.

Kapitola IV. Bůh odpovídá na modlitby.

Při některé další příležitosti všichni čtyři stopaři chtěli vystoupit v Calgary. Cestoval jsem ještě 200 mil dál do Edmontonu. V neděli jsem šel do shromáždění. Náhle vstoupil do shromáždění asi třicetiletý muž a kráčel rovnou k oltáři. Řekl kazateli, že chce být zachráněn od svých hříchů a přijmout Ježíše Krista. Když se otočil, zpozoroval jsem, že to je jeden ze stopařů, kteří vystoupili den předtím v Calgary. Chtěl si znovu se mnou promluvit. Řekl jsem: „Odkud jsi věděl, že se nacházím zrovna zde?“ V Edmontonu bylo přece několik letničních církví. On řekl: „Bůh mi ukázal, že jsi na tom místě.“ Ten chlapík měl menší potíže s výslovností. Řekl, že hledá zaměstnání. Řekl jsem: „Nyní je podzim a není zde práce. Lidé se spíše propouštějí. Máme nyní na 1000 nezaměstnaných.“ Každopádně jsme se pomodlili. Na druhý den přišel ku mne s velikým úsměvem a řekl: „Našel jsem zaměstnání!“ Bůh odpovídá na modlitby. To mi připomíná jak Bůh zázračně odpověděl na modlitbu za starý manželský par. Cestoval jsem z Edmontonu do Wisconsinu. Najednou dva veliké stíny, jako křídla, se ukázaly před mým autem. Ona mávala a třepala se jako vlaječky ve snaze, aby mne zastavily. Bylo to kolem třetí hodiny odpoledne. Chtěl jsem stihnout do probuzeneckého centra v Mineapolis na hodinu osmou a tak jsem měl naspěch. Ale tato dvě křídla, jako oblaka, nazvěte si to jak chcete, se nevzdávala a byl jsem přinucen zastavit. Byl jsem tím zmaten. Co to jen mohlo být nebo co to znamenalo? Potom jsem uviděl v autě rozloženou mapu a zpozoroval jsem, že jedu nesprávným směrem. Kdybych pokračoval v jízdě nedojel bych do Minneapolis před desátou večer.

A tak před osmou jsem dojel do probuzeneckého centra. Něco mi řeklo: „To není zde.“ Pomyslel jsem si: „Copak něco není v pořádku? Zde mají přece dobrého evangelistu.“ Překvapen jsem odešel a když jsem prošel kolem mnoha budov přišel jsem do Skid Row. V sousedství bylo mnoho misií. Šel jsem tedy od jedné k druhé, ale pokaždé ten vnitřní hlas pravil: „Ne zde.“ Když jsem přišel nakonec k malé letniční misii pocítil jsem, že to je to správné místo a tak jsem vstoupil dovnitř, ale nelíbilo se mi to. Bylo tam sotva osm lidí. V této misii dávali přichozím lidem

obložený chlebiček a polévku a pomáhali jim duchovně, ale cítil jsem: „Proč marním svůj čas zde v této noční době před vánoce?“ Ale mol jsem poznal, že to bylo místo, kde jsem měl přijít a tak jsem se posadil a čekal do skončení večerní bohoslužby. Potom jsem zpozoroval starší pár sedící stranou, který vypadal velice smutně a zoufale. Zeptal jsem se sedícího vedle mne co tito lidé zde dělají. On řekl, že to jsou správci této misie. Řekl jsem: „Dej jim tohle.“ A dal jsem mu dvaceti dolarovou bankovku. Když oni uviděli tyto peníze jejich tváře se rozjasnily a přišli ku mně, poklekli přede mnou a začali mluvit andělskými jazyky a lkát a řekli, že jsou bez peněz, za které by mohli zakoupit chlebičky pro chudé a nebyli schopni nic pořídit na vánoce - ani pro sebe ani pro druhé. Modlili se celou předchozí noc a prosili, aby Bůh poslal nějakého muže a pomohl jim. Potom jsem plakal spolu s nimi. Cítil jsem se takový malý! Při pomyšlení na to, že všemohoucí Bůh, Stvořitel nebe a země, se zajímá o nás osobně a je o nás pamětliv. Dal jsem ještě jeden dárek aby měli dost na uspokojení svých potřeb během vánoc. Bible praví, že Bůh činí podivuhodné a nádherné věci, když předvádí své zázraky. Bůh se rozhodl už odpoledne, že si mne použije a tak když spatřil, že jsem na nesprávné cestě poslal tyto dva podobající se křídům stíny, které na mne mávaly a zastavil mne. Způsobil rovněž otevření mapy v autě a upoutal mou pozornost, abych poznal proč jsem byl zastaven. Konečně mne provedl celou cestou k tomuto chudému páru a odpověděl na jejich modlitby. Není milost úžasná? A Bůh je opravdu skutečný! Jestliže se zajímal o jejich tělesné potřeby o kolik víc se stará o naše duchovní potřeby, za které prolil svou krev, abychom mohli žít věčně. Sláva Bohu, můžeme říci spolu s Jobem (19,25-26) „Vím, že vykupitel můj živ jest, a že v těle svém uzřím Boha,“ neboť ukazuje nám, že i když naše tělo se znovu obrátí v prach, obdržíme ho znovu. Boží Slovo nikdy neselže! Jestliže nám dal to tělo, ve kterém nyní přebýváme, o kterém Bible praví, že bylo učiněno s bázní a nádhrou“ (Žalm 139:14), On je nám dá znovu, jak zaslíbil.

Bible praví, že Abrahám a Sára byli sešlí věkem (Gen. 18:11) a on jim navrátil mladí. Sára byla tak krásná, že král se chtěl s ní oženit. A rovněž na hoře proměnění Petr, Jakub a Jan spatřili Mojžíše a Eliáše a poznali je – poté co Mojžíše a Eliáše už na zemi nebylo po tisíc let. Ano, pro křesťana nastane už brzy opravdový život. Víš o tom, že Ježíš měl tebe a mne ve své mysli když šel na kříž, aby zaplatil tak vysokou cenu tvého spasení? Dokonce i v tomto životě se o nás stará a ví, v jakém stavu se nacházíme. To mi připomíná jinou zkušenost. V Chicagu jsem viděl křesťanský film, který měl název „Černé zlato.“ V tom filmu jsem viděl kouzelníka, který řezal kůži nádherných černých dětí. Této noci jsem viděl tyto vyděšené, hezké, veliké oči, které se ukázaly přede mnou. Cítil jsem se nemocný a nemohl jsem se zdržet pře tím, abych neslzel. Bible praví v Ep. k Židům, že Ježíš Kristus „je citlivý na naše mdloby.“

Asi ve dvě v noci zazvonil telefon. Už jsem chtěl říci: „Voláte ne nesprávné číslo,“ neboť kdo by mne mohl zde v Chicagu najít v nějakém hotelu, kterých v tomto městě jsou stovky? Potom jsem zaslechl hlas, který pravil: „Zde je Bratr Branham. Bůh vyslyšel tvůj pláč. Můžeš nyní klidně usnout.“ Ihned jsem usnul. Vrátila se mi živá vzpomínka na Židům 4,15: „On je citlivý na naše mdloby.“

On slyší tvé lkání jakmile jej poprosíš, aby byl k tobě, hříšníku, milostiv. To bude největší rozhodnutí tvého života, jestliže jej pozveš do svého života v tomto okamžiku, vejdeš z věčné smrti do věčného života. Přál bych si vás všechny spatřit na oné straně – kde budeme spolu zatím co pomínou věky. Budeme s to říci jeden druhému: „Sláva Bohu, docílili jsme to!“ Některým to připadá obtížné se pokořit a činit pokání. Rád bych to učinil místo vás, ale Bůh dal každému jednomu z vás svobodnou vůli.

Když Bůh vyslyšel můj pláč v tom hotelovém pokoji On bez pochyb probudil bratra Branhama, ukázal mu telefonní číslo a sdělil mu, co by mi měl říci. Bylo tak jak v Bibli, kde Bůh sdělil proroku Izaiáši aby šel a řekl králi Ezechiáši aby uspořádal svůj dům, neboť umře a nebude žít. (Iz. 38,1) Ten prorok Páně, William Branham, umřel, ale Ježíš Kristus je stále zde. On ví, kde se nacházíš – zná každou tvou myšlenku. (Žalm 139,2) Pán si přeje, abys uspořádal svůj dům předtím, než umřeš. Neber své hříchy s sebou do hrobu. Viděl jsem dva muže, kteří to udělali; byl

to hrozný pohled. Jedni z těch mužů, které jsem viděl umírat, byl můj dobrý přítel, který žil ve Fairbanks na Aljašce. On pocházel rovněž ze Švýcarska. Mnohokrát jsem se pokoušel navázat s ním rozhovor o Bibli, ale on s tím nechtěl mít do činění. Potom onemocněl. Nemohl spát ani jíst a lékař mu nebyl s to pomoci. Potom mi dovolil, abych se za něj pomodlil. Na druhý den řekl: „Víš, tvoje modlitba mi pomohla. Spal jsem celou noc a nyní se cítím dobře.“ V neděli, když jsem byl na cestě na Bohoslužbu jsem jej potkal na ulici. Řekl jsem: „Nechceš jít se mnou na bohoslužbu a dát díkůvzdání Ježíši, že tě uzdravil?“ On si samozřejmě myslel, že ví jak to v církvi je a nejevil o to zájem. Jen se zasmál a řekl: „Ne, ne!“ Dva dny na to jsme jej odvezli do nemocnice. Večer umřel. Nikdy nezapomenu ty vyvalené oči a strach zrcadlící se na jeho obličejí. Zjevení 20, 12-15 ukazuje, že každý kdo tahá s sebou hříchy do hrobu bude souzen podle svých skutků. Písmo praví: „Pojďte nyní a dohadujme se, praví Pán, budou-li vaše hříchy jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li jako šarlat, jako vlna bílí budou...“ (Iz. 1,18) JAKÉ ZASLÍBENÍ! Jednou když jsem jel domů jsem se velice radoval a náhle jsem zavřel oči a pustil z rukou volant; vozidlo jelo rychlostí asi 90–100 km za hodinu. Oslavoval jsem jej a děkoval mu s rukama pozdvihnutýma k nebi za to že mne provedl pouští a tolika obtížemi. Náhle jsem uslyšel něco říci: „Pohled, auto se řítí do jámy.“

Řekl jsem: „Sláva Jemu za tuto jámu!“ Tuším, že jsem měl stejný pocit jako tři mládenci v ohnivě péci nebo Daniel ve lvové jámě – nestaral jsem se o to co se kolem děje. Za chvíli jsem zpozoroval, že auto znovu jede na pravé straně vozovky jako předtím. Znovu jsem zavřel oči a začal jsem Jej oslavovat, ruce jsem měl stále pozdvihnuté. Myslím si, že Pán v tom měl zalíbení, když jsem jej takto oslavoval. Písmo praví, že Pán přebývá v oslavách svého lidu; něco tam opravdu bylo! Hlas se ozval znovu: „Hled, tentokrát auto jede znovu do jámy.“ Řekl jsem: „Když vylo poprvé, vyjede i podruhé,“ atak se stalo, jelo přesně tam, kam mělo jet. Nevím jak dlouho jsem takto jel, ale ten hlas sdělil totéž potřetí. Řekl jsem hlasitě: „Vyjelo dvakrát, vyjede znovu.“ Nevím kolik mil mi dovolil Jej takto oslavovat. Myslím si, že mnozí lidé nebudou tomu svědectví věřit, ale byl jsem zvědav, jestli tomu uvěří Bratr Branham, uvědomoval jsem si totiž, že Pán mu odhaluje tajemství lidských srdcí. On řekl: „Samozřejmě! To se ti přihodilo třikrát, že ano? To znamená potvrzení.“

Kapitola V.

Pán působí zázračným způsobem.

Jednou jsem řekl svému pastoru: „Mám chuť poprosit Williama Branhama aby přijel na několik bohoslužeb do Shawano.“ On řekl: „Bratr Branham je světový evangelista - tisíce a tisíce přicházejí do jeho shromáždění. Nemáme šanci, že by přijel do takového malého města.“ Ale když Bratr Branham přijel na shromáždění do Chicaga rozhodl jsem se tak jako tak jej o to požádat. Ale hned v úvodním shromáždění manažer jeho kampaně oznámil, že nikdo jej nemá vyrušovat a ptát se na místo pobytu bratra Branhama nebo dožadovat osobních rozhovorů. „Dobrá,“ řekl jsem, „na tolik jsou moje plány. Nemohu se s ním vidět.“ Ale Ježíš přišel znovu na scénu a řekl Bratru Branhamovi, že jsem přijel do Chicaga za tím účelem, abych se s ním setkal osobě a požádal jej o několik shromáždění a rovněž že manažer této kampanie mi neumožnil se s ním setkat. Bratr Branham řekl manažeru, aby mne vyvolal a sdělil mi, že se chce se mnou vidět. To bylo něco jiného! Následujícího dne se z reproduktorů ozvalo oznámení požadující Ernesta Fandlera, aby se přihlásil u manažera. Sdělil mi název hotelu a číslo pokoje, kde bydlel Bratr Branham.

Přijel jsem do pokoje bratra Branhama a on věděl, co jsem chtěl a řekl mi, že by rám držel několik shromáždění v Shawano. A tak, jelikož on byl hotov přijet snažil jsem se udělat vše co bylo v mých schopnostech a věnoval jsem stovky dolarů na oznámení, že „Slepi vidí, hlusi slyší,“

a vůbec jsem se to nebál říci. Mnozí lidé byli zachráněni a uzdravení během těchto shromáždění. Během posledního shromáždění někdo přivedl do modlitební řady slepou ženu. Když tam stála, šel jsem kolem a pohleděl jsem na její oči. Neměla oční bulvy. Její oči byly napůl zavřené a bylo tam něco bílého. Byla poslední v modlitební řadě a doufal jsem, že se shromáždění skončí předtím, než ona přišla aby se za ni modlili, neboť jsem oznámil, že slepí budou vidět, ale něco takového jsem neočekával. Ale přišli jsme k bratru Branhamovi a on řekl: „Zde je další slepá žena, všichni skloňte hlavy.“ Potom se s pláčem modlil: „Ježíši, slepý Bartimeus přišel k tobě a ty jsi mu vrátil zrak. Ty jsi včera i dnes, tentýž i na věky. Ta chudá žena je úplně slepá po 40 let. Prosím, abys ji dal zrak.“ Potom řekl: „Satane, byl jsi usvědčen, nemůžeš se více schovávat. Ukládám ti, slepý duchu opustit ji, ve Jménu Ježíše Krista.“ Potom ji řekl: „Nyní jsi uzdravena, ale ještě se neďivej.“ Za chvíli ji řekl: „Dotkni se mého nosu.“ Když se dotkla jeho nosu rozhlídla se kolem dokola a začala křičet. Spatřil jsem, že byla úplně normální a řekl ji, aby šla k židli a na chvíli se posadila.

Následujícího dne jsem nabídl bratru Branhamovi aby s námi poobědval. On přijal to pozvání, smál se tomu a řekl mi, že Bůh mu před rokem ukázal, že bude jíst v mém domě. Není divu, že mi připadalo neobvykle onehdy v Kanadě, když jsem se zdráhal zatelefonovat bratru Branhamovi, když si to Bůh přál.

Měl jsem starý magnetofon, na kterém jsem rád poslouchal kázání bratra Branhama a rovněž zaznamenával zázraky, které se udaly v jeho shromážděních. Zatím co jsem byl v jednom malém shromáždění jistý misionář požádal přítomné, aby se modlili o magnetofon, který byl zapotřebí a tak se všichni začali modlit. Potom se ozval ten malý hlas, který řekl. „Dej ten svůj,“ ale nerad jsem tomu naslouchal. Byl jsem na tom zrovna dost špatně a magnetofon byla ta nemilejší věc, kterou jsem měl. Potom se mi vybavil výrok Písma, kde bylo řečeno, že když tě někdo o něco požádá a ty to máš, nemodli se za něj ale mu to dej. Když skončili modlitbu řekl jsem: „Mám magnetofon, může si jej vzít.“ Všichni oslavovali a děkovali Bohu krom mně - neměl jsem přece svého magnetofonu!

V pozdější době jsem navštívil bratra Branhama v Jeffersonville. První věc, kterou učinil byla, že mi věnoval nádherný magnetofon, mnohem hodnotnější než ten můj starý. Pán mu jistě řekl, že už nemám magnetofon. On je tak nádherný, není dost slov k vylíčení jeho dobroty, ale já se mu chci líbit a ostříhat jeho přikázání a odpouštět každému jak i nám Bůh odpouští. Jestliže někdo se mnou nesouhlasí, pak to je v pořádku, jen nemějme nepříjemný pocit. Když jsem pracoval ve slévárně pokaždé jsem tam svědčil lidem o Pánu ale jistý muž, který byl katolíkem přicházel a přerušil nám. „Katolická církev je jediná církev, která má pravdu,“ vždy říkával a pokaždé mne umlčel. Mnohokrát mne rozčilil. Jednoho dne mi jistý muž řekl, že desetiletý chlapec toho katolíka umírá v nemocnici. Řekl mi, že jednu ledvinu má fuč a ta druhá je téměř vyřízena. Obvykle bych řekl asi tohle: „Koukej co tě potkalo když ses protivil Bohu,“ ale pocítil jsem lítost k tomu muži a jeho chlapci. Na druhý den jsem šel do katolické nemocnice navštívit toho kluka. Byl v posteli a připadal mi zcela bezmocný. Zeptal jsem se jeho maminky jestli nebude namítat proti tomu abych se za něj pomodlil. Ona řekla: „Několik kněží se za něj zrovna modlili. Je to zcela beznadějně, ale v pořádku, jen se za něj pomodli.“ Po krátké modlitbě jsem řekl: „Bude mít dvě nové ledviny.“ Asi dva týdny potom ten muž přišel a vyznal všem co se stalo. On řekl: „TO byla modlitba nesta. Můj syn má dvě nové ledviny a lékaři to nemohou pochopit. Nyní už může hrát s míčem spolu s jinými kluky.“ Potom mne požádal, abych se za něj rovněž pomodlil. Věřím, že Bůh pocítil mou modlitbu proto, že jsem odpustil tomu muži přesto jak on se mnou nakládal. V modlitbě Páně je řečeno: „Odpusť nám viny naše, jako i my odpouštíme viníkům našim.“ Nesmíme dovolit aby se nám cokoliv postavilo do cesty a překazilo nám v odpuštění. Ve velkém hledišti v Houstonu v Texasu vznikla debata kolem toho zda Bůh ještě stále uzdravuje lidi. William Branham tam měl konat velikou záchraňovací kampaň. Někteří kazatele se tomu protivili, a dali do novin oznámení, že mají v úmyslu vyzvat Williama Branhama k debatě. Chtěli tím dokázat, že Bůh dnes neuzdravuje ale Branham řekl: „To není záležitost diskuse nýbrž víry.“ Potom ten manažer udělal výzvu zatímco Bratr Branham seděl vzadu v jevišti. Ale když kazatele, kteří byli proti uzdravení si

uvědomili, že ztrácejí v této debatě ohledně toho co praví Slovo Boží, jeden z nich požádal: „Necht' ten uzdravovatel sem přijde a někoho uzdraví.“ Manažer Branhamovy kampaně řekl: „On není uzdravovatelem z toho důvodu, že zvěstuje božské uzdravení, stejně jako není spasitelem tek, kdo hlásá spasení.“ Asi v této době Duch svatý sestoupil na bratra Branhama a musel jít na pódium. Někdo přinesl na pódium chlapce, který nikdy nechodil – měl dětskou obrnu. Branham jej vzal do náruči. Ruce a nohy chlapce ochable visely. Zatímco se Bratr Branham modlil fotograf udělal jeho fotku a toho chlapce. Najednou se ukázal nad hlavou bratra Branhama nadpřirozený ohnivý sloup a dokázal, že On byl s Williamem Branhamem. Když film byl vyvolán ukázala se jasná svatozář nad hlavou Branhama, kterou tisíce lidí mohlo spatřit vlastníma očima. Když ten fotograf, který sám byl nevěřící, spatřil ten nadpřirozený jev, řekl: „Bože, bud mi milostiv!“ Právě v tom okamžiku byl udělán snímek a to veliké světlo se ukázalo a ten malý chlapec zmizel z Branhamovy náruče a začal chodit po pódiu. Slečna, která hrála na piano: „Veliký lékař přítomen, soucítící Ježíš,“ spatřila toho malého chlapce chodit po prvé v životě, začala křičet. Utekla od piana aniž by ukončila píseň, zatímco piano dokončilo melodii samo. Asi 500 lidí přiběhlo k oltáři přijmout Ježíše Krista svého spasitele, neboť vidělo veliké skutky Boží. (Jedná se o dvě události, které autor omylem sloučil. - překl.) Pozval jsem do těchto shromáždění mnoho lidí. Později když jsem se je ptal proč nepřišli odpovídali obvykle způsobem: „Jsme katolíci,“ nebo „jsme protestante,“ nebo jmenovali církevní organizaci, s kterou byli spřízněni. To je velice špatné. Je sice pravdivé, že musíte patřit k jisté církvi, pokud chcete dojít věčného života, ale k ní se nelze připojit, musíte se tam narodit. Jmenuje se Tělo Kristovo a Kristus je její hlava. Ježíš řekl: „Musíte se znovu zrodit!“ Doporučuji každému jednomu, aby chodil na takovou bohoslužbu, kde lidé ví co to je znovuzrození. Můžeš být sice malinko pronásledován, ale za tisíc let už na to nebudeš pamatovat. Písmo praví v II Timoteovi 3,5: „Majíce způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce, a od takových se odvracuj.“ Shromažďuj se s těmi, kdo věří plnému evangeliu, obzvláště nyní, když se Den Páně blíží víc a víc. (Židům 10,25) Víme, že blízko je konečná doba. Všechna znamení dokazují, že to už mnoho let nepotrvá. Sucho, zemětřesení na mnoha místech, jak řekl Ježíš, že bude v konečné době, všechno se naplňuje. Nastává nebezpečný čas, podle Slova Božího a lidská srdce selhávají strachem. Petr řekl už dávno tomu, předtím než lidé věděli cokoliv o atomové pumě, že živly pálivostí ohně rozplynou se. To se nyní může naplnit kdykoliv. Ježíš řekl, že nikdo neví den a hodinu, ale rovněž řekl, že den Páně nás nezastihne neočekávaně. Budeme vědět dobu. Pojd'te do bezpečí, dokud je ještě čas. Ježíš řekl: „Kdo přijde ke mně, nevyhodím ho ven.“ On je daleko pouze na vzdálenost modlitby. Při jedné příležitosti jsem nastoupil do vlaku z Chicago do Los Angeles, abych si vyřídil jisté obchodní záležitosti. Byl tam zrovna William Branham a konaly se shromáždění. Chtěl jsem mu oznámit, že přijedu a tak jsem se modlil ve vlaku ještě v Chicagu na vzdálenost 3000 kilometrů. Bůh v této chvíli ukázal bratru Branhamovi, že přijedu. On to řekl Demosu Shakarianovi a Minor Arganbrightovi a některým dalším obchodníkům plného evangelia, že se se mnou setká v sobotu ráno. Během ranního snídane spojeného s bohoslužbou, když mne Bratr Branham představil těmto mužům, oni mi řekli, že se přišli pozdravit se mnou a že věděli o mém příjezdu. Řekl jsem: „Nikdo nevěděl, že přijedu. Jsem zde cizí a nikoho neznám.“ Oni řekli: „Copak jsi neměl dohodnutou schůzku s bratrem Branhamem?“ Potom jsem si vzpomenu svou modlitbu v Chicagu. Ona byla takto vyslyšena. Za několik měsíců Bratr Branham požádal shromáždění v Zurichu ve Švýcarsku. Jeho syn, Billy Paul, mi jednou v noci telefonoval a pozval mne do hotelového pokoje. Řekl mi: „Otec chce s tebou mluvit.“ Potom Bratr Branham mi řekl, jak mu Bůh ukázal když jsem se modlil v Chicagu. Řekl mi, že mne viděl sedět ve vlaku s Bibli v ruce a slunce svítilo na západě a modlil jsem se k Bohu, aby mu oznámil, že přijedu do Los Angeles. Jak bych ještě mohl kdy pochybovat, jestliže Bůh je tak skutečný? Bible praví: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co si tvé srdce není schopno představit to připravil tvůj Nebeský Otec pro ty, kteří jej milují.“ Mám rád píseň: Byl zapotřebí zázrak, aby umístil hvězdy v prostoru. Byl zapotřebí zázrak umístiti měsíc na své místo. „Ale když spasil mou duši,“ pokračují slova, „byl to největší zázrak ze všech.“ Hloupý praví, že není Bůh. Bylo třeba opravdu božského architekta,

který zformoval člověka. On nás zformoval na své podobenství – obecnství s ním po celou věčnost a rovněž pro lásku; a On není přijímač osob. Bible praví: „Blahoslavení jsou ti, kteří neviděli a uvěřili.“ Říkám to s lítostí, že já musím nejdřív spatřit a potom uvěřit. Jednou v noci v Chicagu před zahájením bohoslužby dva lidé chtěli zpochybnit v mém rozumu, že nemám Ducha svatého. Cítil jsem se poněkud znechucen a posadil jsem se vzadu mezi lidí. Když Bratr Branham zahájil modlitební řádu řekl: „Nemohu učinit nic, dokud nepřijde anděl Páně.“ Potom řekl: „On je nyní zde,“ a jak obvykle v obecnství zavládlo posvátné ticho. Potom řekl: „Duch svatý je nyní nad obecnstvím.“

Potom poukázal na několik nemocných osob v různých místech shromáždění, jak mu kázal anděl Páně. Každému sdělil jeho nemoc a potom, aby umocnil jejich víru, některým z nich řekl jméno a adresu a rovněž proč a jak dlouho byli nemocni. Najednou se mne zmocnil zvláštní pocit. Bratr Branham řekl: „Malý muž, tam, povstaň.“ Neměl jsem v úmyslu vstávat, neboť jsem si myslel, že to je pouze pro nemocné. Ale potom pokračoval: „Ty jsi hledal Ducha svatého.“

Postavil jsem se. Ty ho máš,“ řekl a v tu chvíli jsem ztratil vědomí. Nu, nikdy předtím jsem neztratil vědomí i když jsem obdržel mnoho těžkých ran, jako ku příkladu ta, kterou jsem obdržel v uhelném dole na Aljašce. Tehdy jsem spadl na hlavu do hloubky asi 10 metrů, do skladu, poté, co jsem se pokoušel uvolnit veliký kus uhlí, který ucpal koryto pro transport uhlí. Zranil jsem si rameno a nemohl jsem pozdvihnout paži nad hlavu asi po dva roky. Potom jsem se zúčastnil prvních shromáždění s Williamem Branhamem. Hned první večer Bratr Branham řekl lidem: „Nemusíte přicházet k pódiu; Bůh vás s může uzdravit zrovna tam, kde jste,“ a moje rameno zaskočilo na své místo a od této chvíle bylo v pořádku. Tak tedy, během toho shromáždění v Chicagu jsem ztratil vědomí a byl jsem nějak vynesena uličkou na druhou stranu. Stalo se to tak rychle, že to nikdo nezpozoroval. Tito lidé mi potom řekli, že se to stalo tak rychle, jako bych se zřítíl a upadl mezi lavice na druhé straně, ale bylo to jak blesk. Zatím co jsem tam ležel Bratr Branham řekl (měl jsem to potom možnost slyšet na pásku), „Tento muž je ze Švýcarska a všechno co o mně řekl, bylo pravdivé.“ Když jsem přišel k sobě, nevěděl jsem, odkud jsem přišel a kde se nacházím. Vrátil jsem se zpět na své místo a muž sedící vedle mne zakoktal: „Ty ... tys ... prostě zmizel.“ Bible praví v Řím 8,11: „Jestliže pak Duch toho, který Ježíše vzbudil z mrtvých, přebývá v vás, ten který vzkřísil Krista z mrtvých obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho v vás.“ Při vytržení jeho církve naše smrtelná těla obdrží nový život. Sláva Bohu, věřím, že se to stane už brzy pro ty, kteří opravdu milují Boha. Jsem tím vzrušen, neboť Slovo Boží nikdy neselže! V Matouši 11,29 Ježíš řekl: „Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočínutí duším vašim.“ Stopař našel odpočínutí. Vzal jsem jej jednou po půlnoci někde na sever od Milwaukee. Zeptal jsem se jej na několik věcí, ale on nemluvil. Po nějaké době vytáhl z kapsy veliký nuž a řekl: „Víš nač to mám?“ Nemohl jsem otevřít úst - byl jsem bez sebe! Přišlo mi na mysl, že jsem toho nesprávného člověka. On bručel dál: „Nenávidím policajty, nenávidím policajty!“ Řekl mi: „Byl jsem mnoho let v New Yorkské věznici a první policajt, na kterého narazím to bude mít v sobě.“ Když se mi vrátil dech řekl jsem: „To bude zlé pro tebe.“ On řekl: „Je mi úplně jedno co bude se mnou.“ On nenáviděl Boha a všechno ostatní a řekl, že nechtěl žít i když byl mladým mužem.“ „Kam jdeš?“ zeptal jsem se. „Do Appletonu, to je můj domov - ale rodič o mne nemají rovněž zájem. Pohleď na mne!“ Vypadal mizerně. Řekl: „Kdo by o mne jevil zájem, když tak vypadá?“ Řekl jsem mu, že když jsem byl v jeho věku byl cítil jsem to stejně tak. Rovněž jsem se nestaral zda budu žít, ale odhalil jsem, že Bůh si nepřeje, aby kdokoliv umřel, ale měl život věčný. Předtím, než jsme dojeli do Appletonu chtěl vědět, do které církve chodím. Řekl mi, že chtěl chodit do toho stejného jako já. „Nyní se mohu vrátit k mámě a tátovi,“ řekl. Jsem jiný,“ připojil vlídně. „A co nyní uděláš s tímto nožem?“ zeptal jsem se. Dám ho mamince na krájení chleba,“ odvětil. Ten muž našel pokoj pro svou znavenou duši, neboť poznal Ježíše. Ježíš řekl, že když bude povýšen od země všechny přitáhne k sobě. On je mým všem, lilii z údolí, jitřní ranní hvězdou, velikým Já jsem. V Zjevení 1,8 praví: „Já jsem alfa a omega, počátek a konec, praví Pán, který je, který byl a který přijítí má, všemohoucí.“ Kolosenským 3,17 praví: „A všechno

cožkoli činíte v slovu nebo skutku, všechno činite ve Jménu Pána Ježíše. Kolosenským 2,9-10 praví: „Neboť v něm (Ježíši) přebývá všechna plnost Božství tělesně.“

Kapitola VI. Je později než si myslíme

Lidé vždy mluví o tom, co Bůh učinil dávno tomu, nebo co se chystá učinit, ale často nechápou co učinil zrovna v naší době! Je později než si myslíme!

Závěrem bych se rád zmínil o tom, že jsem téměř neměl na napsat tuto knížečku. Před nějakým časem jsem se vrátil z práce do svého malého bytu, který jsem měl po určitou dobu b pronájmu a setkal jsem se s bývalým trestancem. On byl ve vězení za loupežné přepadení. Neměl kde spát, tak jsem jej pozval do svého bytu. Připravil jsem mu něco k jídlu a hovořil jsem s ním o spasení skrze Krista. Asi ve dvě nad ránem ten veliký Indián, kterému bylo asi 25 let, se začal velice podivně chovat a tajuplný pohled se ukázal v jeho očích. Sáhł po velikém řeznickém noži, který byl na stole a šel rovnou proti mně. Chopil jsem jej za ruku a držel jsem ten nůž, tak že byl ve vzduchu. On byl málem půl metru větší než já a, samozřejmě, nebyl jsem pro něj rovnocenným soupeřem, ale bylo to poněkud zábavné. On zápasil ze všech sil a pokoušel se dostat ten nůž dolu a vrazit do mne, ale já jsem držel jeho paži jednou rukou po dlouhou dobu a nebyla to pro mne žádná námaha.

Na konec jsem si pomyslel: „Nebudu tě přece takto držet do rána,“ a tak jsem se rozhodl utéci do ložnice a obývacího pokoje a znovu do kuchyně. A když jsem pustil jeho ruku on přišel ku mně a obořil se proti mně. Najednou jsem se otočil a řekl: „Dej to pryč!“ On se toho tak polekal a chopil za čepel nože a mi podal rukojeť. Potom pozdvihł své ruce nahoru. pohleděl na mne poděšeně a řekl: „Modli se za mně. Patrně můj čas ještě nepřišel; asi jsem měl nejdřív napsat tuto knihu. Zde je patrné to co Bible míní když praví: „Větší je ten, kterýž jest ve vás, než ten, kterýž jest na světě.“ Až doposud jsem vám vyprávěl pouze o těch dobrých věcech. Nechci vyprávět o tom, kolikrát jsem Pána zklamal, za co se stydím, ale on mi odpouštěł znovu a znovu. Je to pouze jeho úžasnou milostí! Na tuto milost zcela spoléhám a vím, že v Ježíši jsem šťasten. Jestliže si myslíte, že tento život je opravdovým „životem,“ přál bych vám, abyste mohli letmo okusit věčného života. Jednou jsem to mohl trochu spatřit ve vidění. To nejlepší na tom je, že to můžeš mít rovnou teď. Jen přijmi Života dárce, Ježíše Krista a budeš moci říci s Pavlem v 1. Kor. 15,55: „Kde jest, o smrti, osten tvůj, kde jest, o peklo, vítězství tvé? Ale Bohu díky, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.“

Smrt bude pouze fascinující zkušeností. Věřím tomu. „Jsem téměř doma!“ Jestli odejdu první, budu tě čekat na onom břehu - kde růže nikdy nevadnou.